

Tiquíades. – [1] I què, Simó, ¿així resulta que tothom, sigui lliure o esclau, sap fer algun ofici que li serveix a si mateix i als altres, però tu no tens cap feina d'on puguis treure algun profit o ajudar el proïsme?

Simó. – ¿Per què em preguntes això, Tiquíades? No sé pas què vols dir. Mira de ser més precís.

Tiquíades. – ¿Hi ha algun art que coneguis, com ara la música?

Simó. – I ara!

Tiquíades. – ¿La medicina?

Simó. – No, aquesta tampoc.

Tiquíades. – ¿La geometria, doncs?

Simó. – No, de cap manera!

Tiquíades. – ¿La retòrica? Perquè de la filosofia em sembla que n'estàs tan lluny com n'està la maldat.¹

Simó. – En efecte, si és que això és possible, i més enllà i tot! De manera que no et passi pel cap retreure-m'ho com si no ho sabessis: afirmo que sóc roí, i encara pitjor del que et penses.

Tiquíades. – D'acord. Potser no has après aquestes arts pel llarg aprenentatge i la dificultat que suposen. Però ¿i els oficis populars, com la fusteria o la saba-

teria? Perquè tampoc és que et vagi tan bé que no et calgui un ofici d'aquesta mena.

SIMÓ. – Tens raó, Tiquíades, però no sóc expert en cap d'aquestes arts.

TIQUÍADES. – I doncs, ¿en quina?

SIMÓ. – ¿En quina? En una de noble, segons la meua opinió. Si la coneguessis bé, crec que també en diries meravelles. Afirmo que hi excel·leixo en la pràctica, però no et sé dir si podria demostrar-ne l'excel·lència de manera teòrica.

TIQUÍADES. – ¿I de què es tracta?

SIMÓ. – Crec que no he assajat mai de fer-ne discursos. Per ara, et faig saber que tinc un ofici i que no em va pas malament; ja sabràs quin és en una altra ocasió.²

TIQUÍADES. – Però no puc esperar, friso!

SIMÓ. – Potser et semblarà estrany, aquest ofici, quan el sentis.

TIQUÍADES. – Doncs per això mateix sospiro per saber-lo!

SIMÓ. – Més endavant, Tiquíades.

TIQUÍADES. – De cap manera: digue-m'ho ara, si no te n'avergonyeixes.

SIMÓ. – És l'art del paràsit.

TIQUÍADES. – [2] Però, Simó, ¿d'això en diem un art, si no desbarrem?

SIMÓ. – Almenys jo sí. Però, si creus que estic sonat, pensa que la meua bogeria és precisament el motiu que no conegui cap altre ofici, i retira'm les acusacions.

Perquè diuen que aquest geni és difícil de suportar, però que, per compensar, ell mateix reivindica els errors igual que un professor o un mestre que se n'adjudica la responsabilitat.³

TIQUÍADES. – Llavors, Simó, ¿el parasitisme és un art?

SIMÓ. – Sí, i jo treballo amb aquest art.

TIQUÍADES. – Aleshores, ¿ets un paràsit?

SIMÓ. – M'ho estàs retraient, Tiquíades.

TIQUÍADES. – Però ¿no et pugen els colors a la cara quan dius que ets un paràsit?

SIMÓ. – En absolut; de fet, em faria vergonya si no ho digués.

TIQUÍADES. – Però, per Zeus!, imagina't que et vull presentar a algú que no et coneix i vulgui saber qui ets: ¿li dic que ets «el paràsit»?

SIMÓ. – Molt millor que no pas si dius que Fídias és escultor: gaudeixo més amb aquest ofici que Fídias amb Zeus.⁴

TIQUÍADES. – Doncs em faré un bon fart de riure quan vegi una cosa.

SIMÓ. – ¿Quina cosa?

TIQUÍADES. – Doncs... quan escrigui els encapçalaments de les cartes, seguint la convenció: «A Simó el paràsit.»

SIMÓ. – Doncs em faries més plaer que no pas si a Plató li poses «al filòsof».⁵

TIQUÍADES. – [3] Però a mi m'importa més aviat poc com t'agradi descriure't. Hauríem de fer un cop d'ull a l'altra qüestió.